

Tinh Thần phục vụ

Ở Trại Cùi Di Linh Lâm Đồng, nơi tôi đã ghé một lần duy nhất vào năm 1970, trước 3 năm vị sáng lập trại cùi này vĩnh viễn nằm xuống, nhưng bấy giờ tôi không được chiêm phúc chiêm ngưỡng dung nhan của một vị thừa sai Pháp đáng kính đáng phục như một vị thánh ấy. Lần này, tôi đã lên thăm phòng làm việc rất đơn sơ của ngài, và đến viếng mộ của ngài, một ngôi mộ có tấm bảng nhỏ bên trên: “Jean Cassaigne. Amor et Caritas. 1895-1973”. Jean Cassaigne là một vị linh mục thừa sai Pháp Quốc. Nhập Chung Viện của Hội Thừa Sai ngày 7/9/1920. Ngày 19/12/1925 được thụ phong linh mục. Ngày 5/5/1926, ngài đã đến Sài Gòn sau 30 ngày lênh đênh trên sóng nước. Ngày 18/11/1926, ngài nhận được bài sai “về truyền giáo vùng đất mới Djiring”. Ngày 24/1/1927, ngài tới một nơi mà bản đồ thời ấy ghi là “Đất Hoang, Bộ Lạc Mọi”. Chúa Nhật 30/1/1927, ngài dâng Thánh Lễ đầu tiên ở đây với 5 người duy nhất. Ngày 24/6/1941, ngài được tấn phong làm giám mục Sài Gòn. Ngày 19/12/1945, ngày kỷ niệm thụ phong linh mục cũng là ngày ngài khám phá ra mình đã bị nhiễm bệnh phong. Ngày 2/12/1955, ngài đã trở về với đoàn con cái phong cùi của mình ở Di Linh, cho tới khi qua đời, với khẩu hiệu: Yêu Thương và Bác Ái (Amor et Caritas), như một người cùi giữa người phong! Thật vậy, theo chúc thư của Đức Cha Giang Cát Sanh tại nhà tưởng niệm của Khu Điều Trị Phong Di Linh, thì ngài đã quyết định thành lập Làng Cùi Di Linh hay Trại Phong Di Linh (theo những tên gọi trước 1975), bởi vì, như ngài đã thú nhận: “Tôi đã thấy họ trần truồng, la hét, đói khát, tuyệt vọng. Tôi đã thấy những vết thương của họ lúc nhúc ruồi trong những túp lều do bản...”.

Cũng tại nơi đây, tôi còn thấy được truyền nhân của ngài, còn thấy được một hiện thân của Mẹ Têrêsa Calcutta Việt Nam. Đó là một nữ tu dòng **Nữ Tử Bác Ái Thánh Vinh Sơn**. Bà đã phục vụ ở đây 38 năm, từ năm mới lên 27 tuổi. Bà đã mở mang cho rộng lớn hơn rất nhiều công trình được vị sáng lập gây dựng từ ban đầu. Bà đã hết sức vui vẻ dẫn chúng tôi đến thăm cả khu nạn nhân (cũ) và bệnh nhân (mới), lần phòng làm giấy trị liệu cho những người anh chị em xấu số này. Ánh mắt và thái độ tỏ ra mến thương của mọi thành phần nạn nhân và bệnh nhân đối với bà, chứng tỏ bà đã biết

hết mọi người và từng người bà phục vụ như con cái. Nên bà đã được 95% số người ở đây, thuộc dân tộc K'Ho và Nùng, gọi là Mơi Mậu (tức là Mẹ Mậu). Trong tổng số 219 người, một số là con cái của họ, và trong số những người con ấy, bà đã nuôi cho ăn học thành 3 bác sĩ và 2 kỹ sư, đang phục vụ cho chính trại cùi này.

Đó là một nữ tu dòng Nữ Tử Bác Ái Thánh Vinh Sơn Việt Nam. Bà đã phục vụ ở đây 38 năm, từ năm mới lên 27 tuổi. Đúng thế, cô thiếu nữ Mai Thị Mậu, năm 12 tuổi, đã theo gia đình từ Hải Hậu – Nam Định di cư vào Sài Gòn. Sau khi tốt nghiệp cấp 3, có một lần cô tình cờ cùng với một người bạn vào thăm thân nhân ở Bệnh Viện Nhi Đồng, cảm thấy thương các em nhỏ đón đau lồi la liệt nằm ở đó, cô đã thầm nguyện theo ngành y học để phục vụ thành phần bệnh nhân ở bất cứ nơi nào. Và thiên ý đã định cho cô đến với Trại Phong Di Linh từ năm 1972 cho tới nay. Vào năm phục vụ thứ 33 ở đây, người nữ tu này đã tâm sự rằng:

“**L**àm sao tôi bỏ đi đâu được, khi họ luôn luôn chờ tôi. Cũng giống như nếu tôi lấy chồng thì trại phong này chính là gia đình chồng tôi vậy. Tôi đã thuộc về nơi ấy!”

Phải, chính vì người nữ tu này đã nhận nơi này làm nhà chồng của mình, và có lẽ chính vì những người anh chị em xấu số được bà phục vụ đã chẳng những trở thành nguyên cớ để bà đã đến không thể bỏ đi, mà còn là động lực để bà hăng say phục vụ hơn nữa, như bà đã tâm sự như sau:

“Người cùi vẫn luôn khao khát cuộc sống. Khi bị bệnh, họ bị buồn lòng và gia đình ruồng rẫy. Đàn ông mất vợ. Đàn bà mất chồng... Vào trại, những con người bị ruồng rẫy ấy gặp nhau, rồi lại nên vợ nên chồng, để tiếp tục cuộc sống bằng sức lực và thân thể đã tàn phế. Tôi học được ở chính những bệnh nhân của mình phẩm chất biết chấp nhận số phận một cách bình thản, không kêu ca oán than...”

Vi biết chấp nhận số phận của mình, đúng hơn vì trung thực sống ơn gọi sống đời tận hiến của mình cho Thiên Chúa nơi việc phục vụ tha nhân, thành phần bị bất hạnh ở Trại Phong Di Linh này, nữ tu Mai Thị Mậu đã nỗ lực mở mang cho rộng lớn hơn rất nhiều công trình được vị sáng lập của bà gây dựng từ ban đầu. Thật vậy, bà cho biết:

“Năm 1972, tôi tình cờ có dịp chăm sóc cho một bác sĩ người Pháp ở Lâm Đông bị bệnh nặng. Sai khi giúp ông khỏi bệnh, để trả ơn, ông hỏi tôi muốn gì? Khi biết ông có rất nhiều đất ở vùng này, tôi liền xin mua một miếng đất để sau này giúp cho con cháu người cùi tự lực làm ăn sinh sống. Vị bác sĩ đồng ý ngay và để cho tôi một vạt rừng rộng 53 mẫu, với giá chỉ trôm trôm 15 cây vàng. Tôi tìm mọi cách chắt mót để có được số tiền ấy mua đất”.

Thế là sau bao nhiêu công lao khổ khó do đích thân người nữ tu chân yếu tay mềm này, cùng với những người được Thiên Chúa sai tới vào thời điểm của Ngài, mảnh đất là một vạt rừng chẳng những đầy những thân cây mấy người ôm mới hết, mà còn chập chờn bóng hoang thú, như cọp, beo, công, vượn v.v. từ từ đã trở thành nơi trồng cây khoai mì, khoai lang, bắp, cà phê v.v. Chưa kể khu nhà trê mẫu giáo kang trang, tường hồng, gạch men, với vườn hoa thược dược đỏ thắm trước sân.

Từ đó, các con em thuộc Trại Phong Di Linh được chuyển đến đây, cách 12 cây số, ở xã Gia Hiệp để sinh sống biệt lập. Thật là một chuyện hình như chưa hề xảy ra trong lịch sử các trại phong cùi. Các em dù có gia đình hay chưa, đều được hướng dẫn trồng trọt và chăn nuôi, trong vòng 5 năm, rồi sau đó sống tự lập. Cách đây mấy năm đã có 30 hộ gia đình tự lập, với 4 sào đất được cấp cho và một căn nhà trị giá 12 triệu đồng Việt Nam (tương đương với trên 700 Mỹ kim). Trẻ em trong trại đều được đi học. Nay đã có 3 em làm bác sĩ và 2 em làm kỹ sư đang phục vụ tại chính Trại Phong Di Linh.

Khi bà đang dẫn chúng tôi từ khu nạn nhân đến khu bệnh nhân, tôi thấy một nữ tu trẻ đẹp, đang phục vụ bệnh nhân ở đây, đang tiến ngược về phía phải đoàn viếng thăm của chúng tôi. Tôi tránh sang một bên, đợi đến khi người nữ tu bước ngang qua trước mặt mình, tôi lên tiếng nói: “ngưỡng phục, ngưỡng phục!” Một nữ tu trẻ đẹp, mới 32 xuân

xanh, như Moi Mậu cho biết. Kể như chôn vùi cuộc đời thanh xuân phơi phới đầy tương lai của mình trong trại cùi này. Hoàn toàn tự nguyện. Nếu trong trại này, như Moi Mậu kể, có hai người đàn bà nạn nhân cùi, một người đã chết 80 tuổi, và một người đang sống 70 tuổi, vẫn còn muốn lập gia đình, để tìm hạnh phúc cho tám thân tàn ma dại đây già nua tuổi tác của mình vào những ngày cuối đời, thì lại càng phải ngưỡng phục biết bao trước con người nữ tu trẻ đẹp hiến thân phục vụ ở một ngọn đồi hoang vắng hầu như ít người biết đến ấy. Hạnh phúc của người nữ tu trẻ đẹp ấy không phải là tình yêu phái tính mà là đức ái trọn hảo!

Chắc chắn người nữ tu Việt Nam trẻ đẹp ấy không thể nào tự mình có thể hy sinh tận tuyệt đến như thế, ít là cho tới bây giờ, nếu không được thu hút bởi Đấng là Tình Yêu, Đấng cũng đã bất ngờ chiếm đoạt con tim của một chiêu đãi viên hàng không người Pháp. Cô chiêu đãi viên xinh đẹp duyên dáng Pháp quốc này đã trở thành một nữ tu, và đã hiến trọn cuộc đời để phục vụ những anh chị em xấu số của mình, cũng tại chính trại cùi Di Linh này, người nữ tu được Moi Mậu cho biết là “trẻ đẹp” và “chết rồi”. Người chiêu đãi viên hàng không trở thành người nữ tu phục vụ trại cùi Di Linh ấy, như truyện kể, đã thực sự được Vị Tình Quân là Tình Yêu của cô chinh phục trên một chuyến bay, sau khi nghe thấy một vị hồng y nói rằng: cô đẹp lắm, nhưng cái duyên sắc mà cô có được là do Thiên Chúa đã lấy của bao nhiêu người cùi để trang điểm cho cô đó!

Trich từ **Hành trình Việt Nam Website** www.tinmungsusong.org/about.htm , www.tinmungsusong.org của **Đaminh Maria Cao tấn Tình, BVL**

Lời người trích bài viết:

Qua bài viết này, XIN chính quyền CSVN hãy nghĩ đến công việc làm của các Sơ, họ đang lo cho công tác giáo dục, cho những người bất hạnh, công việc đó thật ra là trách nhiệm của chính quyền, tại sao còn đi cưỡng chiếm các cơ sở giáo dục của các sơ để xây vũ trường, khách sạn. những ai làm chuyện đó sẽ không có kết quả tốt đâu. Nhân gian có câu: “Cha ăn mặn con khát nước”, “Trồng cây nào ăn trái đó” ... Lấy cơ sở giáo dục để xây vũ trường khách sạn (Lấy cơ sở giáo dục của các sơ **Nữ Tử Bác Ái Thánh Vinh Sơn** số 32b đường Nguyễn thị Diệu) ai làm chuyện đó chắc chắn đời con cháu sẽ tàn mạt, trở thành du đảng cơn đồ vì cha mình đã không xây dựng thế hệ con cái trên căn bản giáo dục, và đó là hệ tất quả (Logic!)